

prvi učitelj bogoslovije iz reda sv. Franje baš sv. Antun. U istoj službi bi poslan 1224. god. u Montpellier. Tu napisao svoje govore o poslanicima 278 na broju. Kasnije je djelovao protiv krivovjercu u Tulusi, u Puy-u kao gvardijan, u Limogeru kao čuvar provincije za južnu Francusku, svuda predavajući bogosloviju i propovijedajući s. Evanđelje. U to umre 1226. god. 4. listopada sv. Franjo. Na Duhove slijedeće godine bi sazvana opća skupština franjevacu, da izaberu vrhovnoga glavaru. Na njoj je bio i sv. Antun. Red dobi vrsnoga glavaru u osobi Ivana Parenti, a sv. Antun u svojoj 32. godini postade provincijalom proširene bolognske provincije u sjevernoj Italiji; povjerene krajeve revno je obilazio, u njima žarko propovijedao, čudesa tvorio i red proširio. God. 1230 bi opet sazvana opća skupština svih franjevacu, da se posavjetuju o obavezi nekih pravila reda sv. Franje. Bi odlučeno, da se pošalje izaslanstvo papi Grguru IX., neka on o tome svoje izrekne. Papa Grgur IX. odredi tri mjeseca do odluke. Kako je i sv. Antun bio odabran za to izaslanstvo, ostade u Rimu četiri mjeseca. Mjeseca studenog 1230. god., kad se stvar riješila, vrati se sv. Antun iz Rima s blagoslovom sv. Oca u svoj omiljeni grad Padovu, da nastavi svoj apostolski rad. Ali već 13. lipnja 1231. svrši on svoj blagoslovni rad. Umire u Arcelli kod Padove u svojoj 36. godini. Braća njegova pokopaše ga na njegovu želju u padovanskoj crkvi svete Marije Veće. Već u svibnju 1232. godine uvrsti ga papa Grgur IX. u Svece. Redovnici sv. Franje odmah počеше pripreme oko gradnje crkve u Padovi na čast sv. Antunu Padovanskom. Crkva se dogradi 1263. godine; u travnju iste godine bude posvećena i u nju moći sv. Antuna prenesene. Ovu je svečanost uzveličao svojom prisutnošću tadanji general reda sv. Bonaventura. Ovaj dade otvoriti lijes sv. Antuna i svi se zadiviše, kad vidješe istrulo samo jezik cio i rumen, kako je ostao sve do dana današnjega.

Srce je kuća razuma i vjere

Neprestano se pokazuje da naši jasni i odijeljeni pojmovi nisu u stanju posve iskazati sve ono što čutimo kao zbiljsko. Temeljni pojmovi zapravo žive od tajne s kojom se susreću u duši ili u srcu. U njemu ima nešto široko i duboko što nitko do kraja nije premjerio. To iskonsko bogatstvo potiče nadu i povjerenje u zbilju, ali i bojazan da se u konkretnosti neće sve dobro završiti. U nama se neprestano vodi dijalog između onog određenog i neodređenog, između pojmova i dojmova, između životnih planova i sumnji da su izvedivi. Koliko god se duboko spustimo svojom spoznajom, uvijek nam se činiti da je to nedovoljno pa se nalazimo u dvojbi: treba li i dalje istraživati ili se pak proglasiti preumornima da bismo još nešto iščekivali. U odustajanju od daljnjih napora svjesni smo svoje malodušnosti - nismo bili hrabri susresti se s novim izazovima. Iz dna duše doživljavamo i opomenu da se nismo smjeli sustegnuti i zatvoriti pred novim mogućnostima. Zato se i kaže da srce ima svoje razloge koje razum ne može posve razumjeti. Kad bi se ti razlozi posve razložili i obrazložili, posve ostali bez zagonetnosti i tajnovitosti, bez dinamike, srce bi zamrlo, a razum bi ostao praznih mreža, ne bi ulovio ništa. Srcem smo u vezi s osnovnim zakonitostima postojanja, a razum ih neprestano nastoji posvijestiti. Ako se u to upustimo, zasigurno nam cijelog života neće biti dosadno. U srce se uz tu nadu nastanjuje i vjera koja traži svoje razumijevanje. Tko se odrekne potrebe za razumijevanjem, a samo priznaje vjeru, bit ćeš fideist, a tko pak želi sve pretočiti u posve jasne i odijeliti pojmove, bit će racionalist. U jednom će i drugom slučaju biti jednostran, duhovno hendikepiran čovjek - spoznajom plitak i vjerom mlitav. Bez suglasja uma i srca, razuma i vjere kao Božjih darova, čovjek će ili ostati zatvoren u svoje krute pojmove ili će se pak izgubiti u maglovitoj vjeri. Tu otvorenost svjedoči i mogućnost postavljanja pitanja o odnosu razuma i vjere kao i traženje krajnjeg opravdanja svega nam poznatog. Mi smo za to istraživanje sposobni jer smo kao bića svjesni sebe, ali tajne postojanja koju istodobno i poznamo i ne znamo joj krajnje domete. Na toj upoznatosti s njome temelji se i svaka mogućnost prigovora vjeri i mogućnostima našega razuma. Na kraju krajeva, razum se i vjera ne odbijaju tako da bi bili nepomirljivi. Dijalog između znanosti i vjere temelji se upravo na otvorenosti prema sveukupnoj zbilji i njezinim osnovnim počelima i uzrocima. Takav se dijalog trajno događa u razgovoru duše sa samom sobom, a neprestano se osuvremenjuje, napose u znanstveniku-vjerniku ili pak vjerniku-znanstveniku. Tako vjera uskrse upravo onda kad smo, možda, pomislili da ju je znanost pokopala. Vjera i razum su dobri sustanari. Jedno o drugom vodi brigu. U ljudskom srcu im nije tijesno. Za oboje ima sasvim dovoljno mjesta. Ako su pravi, oni se vole te jedno drugo ne pokapaju nego uskršavaju.

p. Nikola Stanković, DI

NOVI CENTAR - KARLOVAC

<http://www.presveto-srce-isusovo.hr>

TJEDNI INFORMATIVNI LISTIĆ ŽUPE

PRESVETOGA SRCA ISUSOVA

PEDESETNICA, DUHOVI - 08.06.2014. -

GODINA I., BR. 37

"Kao što mene posla Otac, i ja šaljem vas: Primite Duha Svetoga"

Čitanje svetog Evanđelja po Ivanu

Uvečer onoga istog dana, prvog u tjednu, dok su učenici u strahu od Židova bili zatvorili vrata, dođe Isus, stane u sredinu i reče im: »Mir vama!« To rekavši, pokaza im svoje ruke i bok. I obradovaše se učenici vidjevši Gospodina. Isus im stoga ponovno reče: »Mir vama! Kao što mene posla Otac i ja šaljem vas.« To rekavši, dahne u njih i kaže im: »Primite Duha Svetoga. Kojima otpustite grijehe, otpuštaju im se; kojima zadržite, zadržani su im.«

Riječ Gospodnja Iv 20, 19-23

Misli za današnje evanđelje

Duh nas [osposobljava](#) za [opraštanje](#) i [mir](#)

Pedesetnica je židovski blagdan žetve koji se slavi 50 dana nakon Pashe. Tada su prvi plodovi pšenice prikazivani Bogu u znak zahvalnosti. To je bio i blagdan hodočašćenja kada se slavio spomen na Mojsijevo dobivanje Zakona na Sinaju. Kristovi sljedbenici slave Pedeseticu 50 dana nakon kršćanske Pashe ili Uskrsa. To je događaj silaska Duha Svetoga nad apostole, događaj Crkve kao znaka i sredstva Božje naklonosti ljudima, jer po uskrsnulom Kristu i Crkvi kao sakramentu Krista u svijetu Bog nudi mir i traži međusobno opraštanje. Duh osposobljava kršćane da budu svjedoci Kristovi te da naviještaju i posreduju oprostjenje.

Pitanja za tiho razmišljanje:

1. Na Duhove se dijeli Potvrda kao sakrament kršćanske odraslosti: kada i gdje sam primio taj sakrament i obavljam li zadaću odraslih kršćana?
2. Većina od nas smo kumovi nekome u našoj rodbini ili među prijateljima: pridonosimo li ljudskom i kršćanskom odrastanju svoga kumčeta?

Misne nakane kroz tjedan

09.06. Ponedjeljak – BDM Majka Crkve

07:30 = Katica Kordiš

11:00 = Proštenje na Dubovcu u crkvi BDM Snježne

10.06. Utorak - Bogumil, Dijana

19:00 = ob. Begonja; Radojka Petrić; Mirko Tomašević; Marija Lukin-Dujmović, Maca Stanisavljević; Ana i Dragutin Drašković; ob. Pečina; Vladimir Šlosel

19,30 = kardinalova kateheza - svi pozvani (pastoralni centar)

11.06. Srijeda – Sv. Barnaba, apostol

07:30 = Zora, Ivan i ob. Benić

12.06. Četvrtak – Leon, Gašpar

07:30 = na čast Srcu Isusovu i Marijinu, obitelj Iskra i Živčić

13.06. Petak – Sv. Antun Padovanski, prezbiter i crkv. naučitelj

10:00 = za sve poginule branitelje 1. gardijske brigade

19:00 = Draga i Mato Rade; Marijan Pribudić; ob. Beglerbegović; Janko Kralj, Marija Mihalić, Danica Palisak, Josip Benko, Ivica Laić; Anda, Blaž, Janja, Ilija i Stipo Marjanović; Martina Grčić; Svetislav Vesić; Anto, Lucija, Pavo i ob. Jerković, Ivo i ob. Gavran; Vladimir Berger; na nakanu; na nakanu sv. Anti; ob. Zvonarić;

14.06. Subota - Marcelin i Petar, Erazmo

07:30 = Cvita Bučević

18:00 = vjenčanje Glumac-Pavić

18:45 = vjenčanje Lavrnja-Skolan

15.06. Nedjelja – PRESVETO TROJSTVO

09:00 = Željko Kokotović; zahvalnica Te Deum za ovu školsku godinu

10:30 = **misa u Trojici** - Titular župe Presveto Trojstvo

19:00 = Nada i Kata Pavlaković i ob. Movre

- U nedjelju 15.06. 2014. kod jutarnje svete mise jest zahvalnica za svu školsku djecu
- U nedjelju 15.06.2014. kod svetih misa želimo zahvaliti vlč. gosp. đakonu Josipu Čulig na svemu lijepome što je darovao našoj zajednici, kroz svoj osmijeh, polet, radost i toplu riječ. Molimo za njega i njegovo svećeničko ređenje. Tko bude želio i mogao pomoći nešto materijalno za pripremu njegove mlade mise, može svoj prilog staviti u kutije koje će biti lijevo i desno od nutarnjih ulaznih vrata. Od srca mu veliko hvala za sve što je učinio. Bog ga poživio, čuvao i na svećeničkom putu sačuvao.
- Novi Župni list, cijena 5 kn
- Hodočašće na Mariju Bistricu - 28.06.2014., cijena puta: 60 Kn

SVETAC TJEDNA

Antun Padovanski

Sv. Antun Padovanski rodio se 1195. godine u Lisabonu, glavnom gradu Portugala. Krsno mu je ime bilo **Fernando Martins de Bulhões** ili **Fernando Martin de Bulhões e Taveira Azevedo** (ovisno o izvorima). Ostavivši svijet i stupivši u red sv. Franje, dobio je ime Antun, a jer je umro u talijanskom gradu Padovi i tu počivaju njegovi ostaci, dobio je naslov Padovanski. U rodnom Portugalu je štovan kao (*Santo António de Lisboa*). Njegovi roditelji, otac Martin i majka Marija, bili su plemićkog koljena, no kako su bili pravi bogobojazni kršćani, više su cijenili krjepost nego plemstvo. Krjepost, to pravo duševno plemstvo, koja nas sve više čini sličnima Bogu, nastojali su da svome sinu ucijepe u srce revnije nego išta drugo. Mladi Ferdinand u ranoj svojoj mladosti učio se znanju i nabožnom životu u svećenika stolne lisabonske crkve. Već u petnaestoj godini odlučio je posvetiti se Bogu, pa stupi u samostan Augustinaca kraj Lisabona. Budući da radi čestih posjeta rodbine nije mogao naći pravi mir i u miru Boga svoga, kako je želio, premjesti ga na njegovu molbu u Koimbru u samostan sv. Križa istih redovnika. Koliko je god nastojao svim marom, da što više znanja steče iz knjiga sv. Pisma i crkvenih Otaca, toliko je opet svom dušom bio prionuo uz usrdnu molitvu i samozataju. Nakon osam godina svoga boravka u Koimbri zarediše ga za svećenika. U to se nešto dogodi, što je okrenulo smjer njegova života. Don Pedro, infant portugalski, donese u Koimbru ostatke petorice misionara iz reda sv. Franje, sv. Bernarda i njegovih drugova, koji su početkom godine 1220. poginuli mučeničkom smrću u Maroku. Ugledavši naš svetac ove sv. ostatke usplamti željom, da postane redovnikom sv. Franje te da i on prolije svoju krv i podnese mučeničku smrt za sv. vjeru. Zaludu ga odvrćala braća njegovog samostana. Već u ljetu 1220. god. stupi u samostan Manje braće u Olivares kod Koimbre. Iz poštovanja spram sv. Antun pustinjaka, komu je tamošnja kapelica bila posvećena, uze si sada on, redovnik franjevac, ime Antun. U poniznosti i jednostavnosti srca otpoče sv. Antun svoj novicijat, a uz to je brižljivo krio svoju učenost. Kako si je uzeo za uzor sv. Antuna pustinjaka, obavljao je uz svoje molitve i pokornička djela. U to opet usplamti željom, da ode k nevjernicima i da im naviješta sv. vjeru. Za tebe je - govorio si je - tvoj Spasitelj prolio svoju krv i dao život svoj, a što si ti do sada učinio za njega! O da bih postao žrtvom ljubavi i bio mučenik! Klečeći molio je svoje glavare, neka ga puste k Maurima u Afriku, da im pripovijeda. U prosincu 1220. god. dobije dozvolu od svoga provincijala. Odmah se ukrcu na brod s nekoliko svojih drugova. Nu istom što je stao na obalu afričku i počeo propovijedati, oboli tako, te je mora natrag u Španjolsku. Lađu, na kojoj je htio natrag, odnesoše vjetrovi drugim putem; lađa stade na sicilijanskoj obali kod grada Mesine. Groznica kroz četiri mjeseca i silni naponi na uzburkanom moru posvema oslabiše sv. Antuna, ali po malo se oporavljao kod svoje braće; osobito ga veselila nada, da će oko Duhova 1221. god. vidjeti svog duhovnog oca sv. Franju u Assisu, kamo je ovaj svetac sazvao skupštinu svojih sinova franjevac. Iza Uskrsa krene sv. Antun na put iz Mesine u Asis. Tom zgodom puno je razgovarao sa sv. Franjom. Ovi razgovori napuniše ga utjehom i pouzdanjem; osobito ga se dojmila jednostavnost i usrdna ljubav spram Boga u sv. Franje. S toga odlučio ostati posvema u Italiji i ne vraćati se u Španjolsku. Ali u kojem samostanu da ostane? Radi dugotrajne bolesti i naporna puta izgledao je veoma slabo; na skupštini ničim nije pokazao svoje naobrazbe; tako ga držali i boležljivim i neukim. Zaludu je molio razne glavare samostana, neka ga prime makar na najniže poslove. Napokon se sažali bratu Gracijanu, provincijalu u Romagni, pristupi sv. Antunu i zapita ga, je li svećenik. Svetac odvrati da jest; na to ga uze sebi k sebi i stavi u mali samostan Montepaolo, neka ondje šestorici braće laika čita sv. misu. Tu je ostao devet mjeseci u strogoj pokori, a vazda je krio i svoje znanje i vanredna Božja nadahnuća. U to se sastadoše franjevci sa sličnim mladim redovnicima dominikancima u samostanu Forli blizu Montepaolo. Gvardijan naredi sv. Antunu, neka otvori govorom skupštinu. On ponizno poslušao nalog, uspe se i govori tako rječito i učeno, da se svi zadiviše. Bio je tu i provincijal, pa kad upozna u svecu divne sposobnosti, učenost i poniznost, imenuje ga propovjednikom u Romagni. Dočuo to i sv. Franjo radovao se i počeo cijeniti sv. Antuna tako, te mu dao punomoć, da po čitavoj Italiji propovijeda. A i bio je sv. Antun stvoren za propovjednika. Uz dostojanstvenu i ugodnu vanjštinu, uz jak i mio glas dao mu Bog izvrnu pamet; naukom i molitvom tako je bio prodro u sv. Pismo, da je pravi smisao sv. knjiga lako i snažno razvijao. Samim svojim životom živio je Evanđelje. U ono doba širila se krivovjera manihejska pod raznim imenima Valdenza, Albigenza, Patarena, Katara. Svetu i oduševljenu riječ sv. Antun pratio je Gospodin vanrednim znakovima, rijetkim čudesima. Sjeverna Italija i južna Francuska bile su polje djelovanja svećeva. Na tisuće bi se zgrmulo oko njegove propovijedaonice, tako te je često pod vedrim nebom naviještao riječ Božju. Bezbroy ih je obratio što u propovijedi, što u ispovijedaonici, što u razgovoru. Koncem 1222. god. posla ga sv. Franjo u Verceli, da tamo kod slavnog opata Tome uči mistično bogoslovlje. Iza pet mjeseci pozva ga isti svetac u Bolognu kao učitelja bogoslovlje; tako je